
Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 12/10(130), 60-62

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wzgląd ten nabiera szczególnego znaczenia, gdy o wpis na listę adwokatów ubiega się osoba w podeszłym wieku (powyżej 65 lat), co samo przez się może nasycać poważne wątpliwości co do przydatności zawodowej osoby ubiegającej się o wpis. W wypadkach takich rada adwokacka powinna rozważyć, w jakim stopniu podeszły wiek spowodował upadek sił fizycznych czy umysłowych i w jakim zakresie istnieje możliwość wykonywania zawodu adwokata, zgodnie z zasadami wyżej podanymi.

Wzgląd powyższy nie może, oczywiście, prowadzić do mechanicznego nieuwzględniania wniosków o wpis na listę adwokatów osób w podeszłym wieku.

B. Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

SPROSTOWANIE

W nrze 7—8 (127—128) „Palestry” z br., w dziale uchwał Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, na str. 114 błędnie wydrukowano tezę uchwały Prezydium NRA z dnia 6.VI.1968 r. przez opuszczenie słowa „nie” po słowie „osób”.

Powyższy błąd zniekształca zupełnie treść uchwały, a sam tekst sprzeczny jest z treścią końcowego ustępu uzasadnienia. Pełny więc tekst tezy powinien brzmieć:

„Przepis art. 65 ust. 3 u. o u.a., zawierający czasowe ograniczenie w wyznaczaniu siedziby byłych sędziów i prokuratorów, jest przepisem szczególnym i wyjątkowym, nie ulega zatem wykładni rozszerzającej i nie może być stosowany do osób nie wymienionych w art. 65 ust. 1 u. o u.a.”

Za błąd przepraszamy szanownych Czytelników.

1. UCZCZENIE 50-LECIA ODZYSKANIA NIEPODLEGŁOŚCI PAŃSTWA POLSKIEGO Z UWZGLĘDNIENIEM HISTORII ADWOKATURY W TYM OKRESIE (uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 25 lipca 1968 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, na posiedzeniu w dniu 25 lipca 1968 r.,

postanowiło:

- 1) zorganizować w Warszawie w listopadzie br. uroczystą akademię związaną z 50-leciem odzyskania niepodległości Państwa Polskiego i historią adwokatury w tym okresie;
- 2) podjąć starania w Ministerstwie Sprawiedliwości o poparcie wniosków o odznaczenia państwowe dla najbardziej zasłużonych adwokatów;

- 3) podjąć u właściwych władz starania o uzyskanie ustanowienia odznaki za zasługi w pracy adwokata;
- 4) listopadowy numer „Palestry” poświęcić V Zjazdowi Partii, 50-leciu Niepodległości Państwa Polskiego i historii adwokatury w tym okresie;
- 5) rozpisać konkurs na wspomnienia adwokata z działalności zawodowej i społeczno-politycznej w okresie ostatniego 50-lecia z nagrodami:

I — 5.000 zł,

II — 3.000 zł,

III — 2.000 zł;

- 6) opracowanie szczegółowego programu akademii przewidzianej w pkt 1 oraz regulaminu konkursu zlecić Komisji Pracy Społecznej wspólnie z Kolegium Redakcyjnym „Palestry”.

2. ADWOKAT-CZŁONEK ZESPOŁU ADWOKACKIEGO WYKONUJĄCY ZAWÓD W OGRANICZONYM ROZMIARZE NIE KORZYSTA Z TEGO TYTUŁU ZE ZWOLNIENIA OD OBOWIĄZKU UDZIELENIA POMOCY PRAWNEJ Z URZĘDU (ART. 80 W ZWIĄZKU Z ART. 78 K.P.K.)

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 5 września 1968 roku).

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w A z dnia 19 lipca 1968 r. w sprawie wyjaśnienia, czy adwokat-rencista wykonujący zawód w ograniczonym rozmiarze może być wyznaczony przez sąd — wbrew swej woli — obrońcą z urzędu w sprawie karnej.

postanowiło:

na zasadzie art. 55 ust. 1 pkt 4 u. o u.a. wyjaśnić, że adwokat-członek zespołu adwokackiego wykonujący zawód w ograniczonym rozmiarze nie korzysta z tego tytułu ze zwolnienia od obowiązku udzielenia pomocy prawnej z urzędu (art. 80 w związku z art. 78 k.p.k.).

Uzasadnienie

Rada Adwokacka w A pismem z dnia 19.VIII.br. zwróciła się do Prezydium NRA z pytaniem, czy adwokat-rencista wykonujący zawód w zespole w ograniczonym rozmiarze może być wyznaczony przez sąd — wbrew woli swej — obrońcą z urzędu w sprawie karnej na podstawie art. 80 k.p.k.

Sytuacja prawna adwokata-członka zespołu zatrudnionego w ograniczonym rozmiarze w sensie zewnętrznym (m. in. w stosunku do władz i urzędów) nie różni się niczym od sytuacji adwokata pełnozatrudnionego. Różnica występuje jedynie w sensie wewnętrznym, tj. w stosunkach: zespół — członek zespołu, i to jedynie w odniesieniu do możliwości osiągnięcia określonego obrotu ze względu na przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym. Rzecz oczywista, kwestię zdolności do wykonywania zawodu w ograniczonym rozmiarze bierze pod uwagę kierownik zespołu przy stosowaniu przepisu art. 20 ust. 2 u. o u.a.

Wobec tego że obowiązujące przepisy k.p.k. (art. 78) stanowią, iż obrońcą w sprawach karnych może być tylko osoba uprawniona do występowania przed sądem na podstawie przepisów prawa o ustroju adwokatury, i to bez względu na sposób umocowania (z wyboru i z urzędu) — sąd władny jest wyznaczyć obrońcą z urzędu również adwokata-członka zespołu zatrudnionego w ograniczonym rozmiarze.

Jeżeli zaś w konkretnym wypadku zachodzi szczególna sytuacja (np. adwokat zajmuje się wyłącznie praktyką cywilną), a sąd odmawia zwolnienia od obowiązku udzielenia pomocy prawnej z urzędu (art. 22 ust. 3 u. o u.a.), to rzeczą rady adwokackiej będzie podjęcie odpowiedniej interwencji u władz sądowych.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO **W SPRAWACH ADWOKACKICH**

WYROK

z dnia 11 marca 1968 r.

(RAD 1/68)

W sprawach dyscyplinarnych adwokatów dochodzenie powinno być przeprowadzone ze szczególną wnikliwością oraz powinno wszechstronnie wyjaśnić wszystkie stawiane zarzuty, zwłaszcza wtedy, gdy godzą one w te założenia, które leżą u podstaw ustroju adwokatury, zespołów adwokackich i roli adwokata jako współczynnika wymiaru sprawiedliwości.

Zarówno ustalenie wysokości wynagrodzenia, jak i kredytowanie należy do kierownika zespołu, przekroczenie więc tych zasad przez adwokata stanowi jaskrawe naruszenie jego obowiązków zawodowych.

Z uzasadnienia:

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. AB na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezydium NRA od prawomocnego orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do spraw adwokatów w X z dnia 8.VII.1967 r., wyrokiem z dnia 11.III.1968 r.

uchylił powyższe orzeczenie i przekazał sprawę tejże Komisji do ponownego rozpoznania odwołania pokrzywdzonej CD od postanowienia rzecznika dyscyplinarnego z dnia 10.IV.1967 r. o umorzeniu dochodzenia.

W skardze z dnia 12 stycznia 1966 r. do Naczelnej Rady Adwokackiej ob. CD żaliła się na adwokata AB, członka Zespołu Adwokackiego w X, że będąc jej pełnomocnikiem w kilku sprawach cywilnych i karnych, wynikłych ze sporów między skarżącą a ob. EF o spadek po GH, zmarłej bezdzietnie siostrze IJ, niedostatecznie starannie prowadził powierzone mu sprawy oraz pobrał od skarżącej poza zespołem, m. in. w jej mieszkaniu, różne kwoty sięgające około 7 000 zł. Zdaniem autorki skargi niedostateczna staranność jej pełnomocnika widoczna jest w szczególności w fakcie zaniedbania złożenia w Sądzie własnoręcznych listów GH, jako materiału decydującego przy ekspertyzje autentyczności podpisów i na-